

O B S A H :

J. Seifert:	Morový sloup	
M. Červenka:	Setkání všeobecného dne	(1)
P. Kabeš:	October story	(2 ÷ 3)
E. Kriseová:	Pokus o život	(4 ÷ 16)
J. Chaloupecký:	Poezie a politika	(17 ÷ 39)
K. Pecka:	Omluva za nesehranou partii	(40 ÷ 43)
E. Kantárková:	Umění sousedit	(44 ÷ 49)
Z. Urbánek:	Nepokojné radosti	(50 ÷ 60)
I. Klíma:	Ženský a mužská	(61 ÷ 62)
S. Machonin:	Dvě psaní o psaní	(63 ÷ 68)
Jka :	Trapné umění	(69 ÷ 70)
M. Uhde:	Zpěv u cizího stolu	(71 ÷ 72)
M. Jungmann:	Druhý návrat Ivana Kříže	(73 ÷ 79)
M. Červenka:	Znalec	(80)
kSk :	Seifertovy Všecky krásy světa	(81 ÷ 92)
Fr. Janouch:	Jak jsem skočil přes plot a setkal se s Beckettem	(93 ÷ 101)
/ KO / :	Více než 13 řádky o	(101 ÷ 106)
M. Šimůčka	Dopis J. Seiferta z roku 1969	(107 ÷ 109)
L. Vaculík:	<i>Bonclého Dějiny filosofie</i> Pokles rozumu	(110 ÷ 112) (113 ÷ 115)

Prosinec 1984

Copied from a type-written carbon copy, bound, and made available by

DOKUMENTATIONSZENTRUM FÜR FÖRDERUNG DER UNABHÄNGIGEN
TSSCHECHOSLOWAKISCHEN LITERATUR e.V. for research and
information purposes. Copyright continues to be held by
each individual author and must be strictly observed. If
clarification is required, please consult the Centre
before publication of any item.

DOKUMENTATIONSZENTRUM
SCHWARZENBERG 6
D-8533 SCHEINFELD
Tel. 09162/7761

Mužská jde rovnou z práce domů, protože ženský má důležitý seminář. Cestou mužská nakoupí a vyzvedne ze školky syna. Doma si pustí rádio /zpívá právě svým skorosopránkem božský Karlík, mužská ho maličko miluje pro jeho sytý hlas/, umyje synkovi ruce a dá mu čistou sukníčku, ještě si učeše své krásné, dlouhé, jemné vlasy a začne škrábat brambory. Synek chce slyšet nějakou pohádku a mužská mu tedy vypráví o Červené Karkulce, aby synek věděl, co ho v životě čeká. Mužská přitom přemítá o svém vlastním životě a uvědomí si, že ženský má teď samé schůze, sympozia a semináře. Ženský je už skoro ve čtvrtém měsíci a na schůzích se vždycky kouří, není to zdravé. Pokud ženský opravdu sedí na schůzi - poslední dobou často zvoní telefon, a když ho mužská náhodou zvedne, nikdo se nehlásí. A ženský přijde z práce, zapálí si, sedne si do křesla a má v očích radost - mužské si přitom sotva všimne. Večer si v koupelně zpívá. Mužská naklepává řízky, udělá je přírodní, nemá chuť si patlat prsty ve strouhance, když má duši plnou nejistoty. Blíží se večerníček, mužská zapne televizor, synka si posadí na klín. Na obrazovce se mydlí cínoví vejáčci. Synek se raduje, mužská se zlobí, že už i večerníček kazí děti, vychová z nich surovce.

Zazní telefon. Mužská k němu běží, ze sluchátka se cizí hlas táže: "Máš bubec voči, milánku?"

"Kdo jste?" chce vědět mužská, ale na druhé straně už zavěsili. Mužská ví, že jestli něco má, jsou to oči, a má je pro pláč. A za nic se nedočká vděku, to už ví. Scedí brambory, na stůl postaví tři talíře, ale jídlo dá jenom na dva z nich. Rozkrájí synkovi maso na kousíčky a pak spolu jedí. Synkovi chutná, zatímco mužské sousta hořknou v ústech. Vykoupe synka, učeše mu vlasy a uváže do nich růžovou mašličku. Dá mu pusu na dobrou noc, umyje nádobí a vezme si knížku, že si bude chvíli číst. Miluje poezii, má básně radši než televizi. Při čtení se dá více snít a zapomenout na svět, který mužskou nikdy neocení.

Vtom se ozve v zámku klíč a ženský je konečně tady. Ženský má rozpálené tváře, čpí tabákovým kouřem, dokonce i na kalhotách má čmouhy od popele. Dá mužské pusu a hubuje na to, že se jim seminář protáhl. Jde do koupelny a tam si píská. Pak si zapne rádio, kde už opět zpívá božský Karlík /ženský ho nesnáší pro jeho kleštěnecký hlas/ a

vzpomene si na několik anekdot, které se vyprávěly na semináři. Chechtá se jim, ale mužská se jim ani nezasměje, má v duši zadržnutu lítost. Ženský spolyká večeři, ani o tom neví. Chvilí nadává na poměry a pak řekne, že se čekají velké změny. Jaké by to mohly být změny, aby vstoupily do mého života, myslí si ~~ženská~~ mužská. Stele. Stojí už sotva na nohou a ráno musí v pět vstávat a ví, že vděku se stejně nedočká. Otevře ještě okno, aby se na noc vyvětralo. Zvenku proudí vlahý vzduch a nad usínajícím sídlištěm se matně mihotají hvězdy. Mužská se zasní. Už nechce být člověkem, chce být raději ptákem anebo aspoň noční můrou, rozhodně však chce létat.

Vtom v rádiu zmlkne kleštěnecký zpěv a rozčílená hlasatelka čte provolání vojenské rady, která se prý právě ustavila. Rozčílený hlas volá národ k pohotovosti. Mluví o velké příležitosti, o příležitosti, které dějiny nabízejí národu jednou za sto let.

Ženský se zalyká vzrušením a volá mužskou, jestli slyší.

Zdálky jako by zněly výstřely, ale hlasatelka ještě žádá všechny, kteří to myslí dobře s národem, aby spěchali k Rozhlasu – prý je ohrožen.

Ženský znovu volá mužskou, jestli slyší. Chce běžet k Rozhlasu, ale neví, bude-li tam k čemu v tom stavu, v jakém je.

Mužská slyší, ale vnímá málo. Ještě stále sní o tom, že má křídla a letí vysoko, převysoko nad sídlištěm, nad zemí, nad životem, který nestojí za nic, v němž se člověk nedočká vděku.

Zvoní telefon.

Mužská se konečně probere a běží k němu. Na druhé straně se cizí hlas táže: "Máš aspoň uši, milánku!"

"Kdo jste?" chce vědět mužská, ale už zavěsili.

Mužská ví, že má jen málo z toho, co má mít, a proto se nedočká vděku. Lehne si do postele, zavře oči a s hrůzou čeká, co se teď bude dít.